

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

NOMÁD EVANGÉLIUM

1.

*Amikor először öltött testet
megmosták frissen fejt kancatejben
szepelői csecsemő csillaggá lettek
örömük támadt az emberben
a lélek azonosítására
valaki aznap lejött az égből
a törzs vénjei megzavarodtak
mit sem fogtak fel az egészből
két gyors madár azonnal indult
s térült íme a fény küldötte*

*mire az igét szájába tették
szívét egy meteor átütötte.*

2.

*Nem virradt többé a kakas hiába
ordította torkát rekedtre
a naptúton kémboldak járőröztek
fagy feküdt rá az édesvizekre
a vadak menekülő csapást kerestek
a keskeny szoros fejükre omlott
a madarak dél felé tódultak volna
de már a sarkcsillag spirálban forgott
bát hol az a dél hol a jégszívű észak
és hol a barang hogy döndülne félre*

*valami szörnyet vetett ki magából
a földanya hetvenhetedik mébe.*

3.

*A csecsemők öregek és a kutyák
csontjait is régen megették
foguk sem volt harapást mímelve
a hó alatt egymás torkát keresték*

*úgy letek rá a romlatlan testre
vulkáni üveg volt két szeme tükre
mellén a kráter egyre parázslott
arccal szédültek arra a tűzre
maradék lelküket hogy belefűjják
tüdeje tágult felállt a bálvány*

*mellkasán át a szél süvöltött
pillangó rebbent megnyíló száján.*

KENYERES MÁRIA

VILLANÁS

*Falfebér kedvem elszaladt
Kínomban bukfencet bányok
Fuldoklik bennem a szó
Kútba halt hittel kiáltok.*

CSODA

*Álmod látok azóta...
Azt mondják,
szemembe visszatért a fény.
Látod? Ez csoda!
Feléledt
A baldokló remény.*

*Üljek bár
a semmi tetején.*